

У земљи у којој се не зна колико има незапослених, а још мање колико гладних међу онима који нешто раде, писати о скорим догађајима у такозваном КСС (Кошаркашки савез Србије) делује као врхунац бешчашћа. Па ипак, усудићу се да тако нешто учиним само зато што догађаји око Ивковићеве оставке на место селектора представљају синегдоху Србије.

То што ниједан играч није замерио одлазећем селектору, сведочи прилично јасно да је разлога за оставку било. И спорадично праћење изјава играча током прошлог светског првенства показало је да установа која се крије иза три магична слова КСС постоји углавном у просторима цуберсвемира (<http://www.kss.rs/>) а да се у овом нешто реалнијем свету појављује само зато да завапи како пара нема. Ок, верујем. Пара нема. Како, међутим, никоме из те институције није пало на памет да понуди своју оставку из протеста или из жеље да остави простор некоме ко је можда способан да те паре пронађе? Како нико из владе није помислио да је можда срамота што селектор кошаркашке репрезентације и његов стручни штаб не добијају плату? Како нико из КСС није помислио да је срамота да се нико не јавља репрезентативцима који вероватно само због свог платонског васпитања још увек јесу репрезентативци Србије, а не неких других држава. Како нико из владе није помислио каква би то симболичка катастрофа била да наша кошаркашка репрезентација поново потоне, када се зна да је кошарка један од ретких српских производа који је још увек конкурентан на светском тржишту? Или јасније речено: када је зна да је кошарка готово последња дисциплина која нам показује да наша вредност није једнака вредности наших унутрашњих органа.

Како нико из КСС није помислио да је срамота да се нико не јавља репрезентативцима који вероватно само због свог платонског васпитања још увек јесу репрезентативци Србије, а не неких других држава.

Неко ће сада вероватно приметити да влада (укључујући ту и ресорног министра за спорт, фотографију и разоноду) има паметнија посла од кошарке. Уздржао бих се коментара у погледу везе између синтагми “паметни послови” и “српска влада”, али бих само подсетио на посете турског министра спољних послова свлачионици турске кошаркашке репрезентације. Мислите да је тамо ишао да скупља аутограме или да се слика? Не, него је у неким земљама јасно да је спорт наставак политике другим средствима. На примеру Србије тај продужетак би могао да се претвори у пројекат кошарка-одбојка-тенис-ватерполо, тачније у низ спортова од стратешке важности.

Пише: Слободан Владушић
понедељак, 21 фебруар 2011 19:46

Кошарка: зато што је то наш спорт и зато што амплитуда националног самопоштовања дикретно зависи од кошарке (ово наравно, не важи за аутошовинисте). Одбојка: зато да се награди континуитет добрих резултата у протеклих деценију и по. Тенис: да би се пред глобалном елитом непрекидно разбијао стереотип о Србима-дивљацима. Ватерполо: да би се симболички помогло Србима у Црној Гори (пошто је ватерполо црногорски државни пројекат, управо из супротног разлога).

Такви државно-спортски пројекти постоје: неко мора да буде плаћен да буде глуп, или да буде природно глуп, па да не повеже две чињенице: 1) упирање британског тениског савеза (назовимо тако оно што се крије иза сајта <http://www.lta.org.uk/>) да претворе Ђоковића у Британца и 2) ужасни енглески комплекс везан за чињеницу да њихови тенисери не могу да освоје Вимблдон још од 1936. године (са тим је једино упоредив енглески комплекс везан за фудбал и акутне неуспехе њихове фудбалске репрезентације). Сваки пут када се домогне полуфинала или финала гренд-слем турнира, несретни Енди Мареј мора да слуша, сем маме, која би по природи свог карактера била сасвим довољна да попуни/препуни рубрику “притисак”, још и булументе британских новинара који га непрекидно подсећају на тз. “свети” задатак: да освоји гренд-слем титулу за домовину тениса (из које је тенис емигрирао: у томе је проблем).

Неко ће сада вероватно приметити да влада (укључујући ту и ресорног министра за спорт, фотографију и разоноду) има паметнија посла од кошарке.

Вратимо се кући: уверен сам да у Србији не само да не постоји листа приоритета спортских пројеката, већ нема ни свести о томе да тако нешто треба да постоји. Зашто је то тако? Зато што је наша кошаркашка репрезентација за политичку елиту нека врста тринаестог прасета, нежељеног, а ипак присутног ентитета. Зашто нежељеног? Зато што уместо да промовише став сервилности, покорности, егоизма, они својим постојањем, игром, оним што раде на терену, сугеришу дух борбе и патриотизма, дух међусобне солидарности и солидарности са навијачима, тј. обичним светом, који ту победу жели колико и они сами. Зато је та наша кошаркашка репрезентација једна нежељена потенцијална бомба, нешто налик на гусларе у она времена када је усмено предање одмењивало недостатак институционалног одржање нарација које обезбеђују национални идентитет, или речено краће: недостатак властите државе. У томе и јесте проблем са кошарком: очекивати од елите која опстаје на идеји да је Србија неспособна да се такмичи у било чему и против било кога, да има изграђену спортску политику равно је лудилу. Али ипак треба поменути ту чињеницу – да ова земља нема, између осталог, ни своју политику у спорту – јер тај недостатак није нормалан и тако не треба да остане.

Суштински то је и јесте кључни проблем у Србији и зато је цела ова прича око кошарке (ватерпола, тениса...) важнија него у некој другој држави: у овој земљи треба поново пробудити такмичарски дух, идеју конкурентности и надметања са осталим државама.

Суштински то је и јесте кључни проблем у Србији и зато је цела ова прича око кошарке (ватерпола, тениса...) важнија него у некој другој држави: у овој земљи треба поново пробудити такмичарски дух, идеју конкурентности и надметања са осталим државама. Не бесмисленог рата, већ, понављам, надметања. Без тог такмичарског духа који смо изгубили, али који можемо да повратимо, Србија никада неће постати нормална држава, а када кажем “нормална држава” мислим на државу којој је стало да буде боље уређена и праведнија од осталих држава. А да би се тај дух надметања поново открио, биће нужно поново открити свест о патриотизму. То је кључна реч. Није нужно да причамо приче о небеском народу, док гледамо људе како претурају по контејнеру, али исто тако није нужно да верујемо да је то – контејнер – наша национална судбина. У то нас уверава управо ово што је остало од спорта, једна од ретких прилика да се репрезентујемо у свету, а да при томе не морамо да понављамо аутошовинистичке мантре о нашој недостојности, нискости, покварености и сличним будалаштинама.